

STATISTIKA

Svake nedjelje širom svijeta kršćanski evanđeoski puk slavi i štuje Boga pjesmom, kliktanjem i plesom. Istovremeno se u istim crkvama događa apoteoza propovjednika, apostola, proroka i velikih vođa, začinjena apostrofiranim tituliranjem i neskrivenim divljenjem. Dotični se hvastaju brojem osnovanih crkava, udruženja, službi, sagrađenih zgrada i bogomolja, milijunskim (valuta nebitna) transferima i mnoštvom sljedbenika. Zato im ti isti adlatusi podižu spomenike, pjevaju laude i pišu hagiografije. Bog kaže da nikome ne daje svoju slavu (Iz 42,8). Siroti Pavao je to znao pa se odlučno obranio od takvog pokušaja svjetine da ga proglasi božanstvom, razderavši odjeću i silom ih spriječivši da mu ne prinose žrtve (Dj 14,8-20). I to je skoro platio glavom. Isto su postupali i Petar koji je odbio Kornelijevo klanjanje (Dj 10,25-26), pa i anđeo Gospodnji kad ga je Ivan poželio štovati (Otk 22,8-9). Iako su činili čudesa i znamenja, znali su da su samo ljudi (ili anđeli, stvorenja), da su beskorisne sluge i da Bog jedini zaslužuje slavu i čast. Danas spomenuti ne odbijaju slavu upravo radi impresivne statistike kojom argumentiraju Božju naklonost i pomazanje na svojim službama. Samim tim ulaze u kršćanski panteon i postaju nedodirljivi. I nikome (ili barem nekome preko Atlantika) ne odgovaraju ni za šta.

Tko je mogao što pitati Teda Haggarda kad je osnovao crkvu u svom podrumu, a ona je u dvadesetak godina narasla na 14 000 članova, kad su mu knjige postali bestseleri, kada je postao predsjednik Nacionalnog udruženja evanđeoskih kršćana (30 milijuna članova) i kada je uspostavio konferencijsku vezu s Bijelom kućom? Istovremeno se od mladosti borio sa „vlastitim demonima“ požude, homoseksualizma i droge. Kad je pukao skandal s muškom prostitutkom koju je pohodio tri godine i kupovinom metaamfetamina, „heroj je pao“ (*Charisma*, siječanj 2007.) Kasnije su svi počeli mudrovati o potrebi odgovornosti i podložnosti, ponosu i bahatosti, ali je bilo prekasno. Prekasno za nesretnog Haggarda. (*Ministry Today*, siječanj/veljača 2007.)

Ideološki pokrovitelji novih pokreta, poput New Apostolic Reformation daju doktrinarnu podlogu daljnjem procesu apostolske nedodirljivosti, *de facto* uspostavljajući evanđeosku verziju apostolske sukcesije (tko je prvi evanđeoski pontifeks maksimus?), kako je to lijepo objasnio ugledni C.Peter Wagner, šeretski odbacujući potrebu za teolozima, ali istovremeno teološki dokazujući kako se glavni apostol ne podlaže teolozima, a isti/ista se konzultira samo s onima koje su sami izabrali (*Ministry Today*, siječanj/veljača 2007.). Danas se „mladi lavovi“ ne žele podložiti starijoj braći koji: „već dvadeset godina u crkvi imaju pet bakica“. Zašto? Statistika. „Ja u crkvi imam ..., sagradio sam..., toliko uspelih projekata...“Nebrojeni se ponašaju kao da je Božja crkva njihova vlastita prćija ili ćaćina firma koju su naslijedili. Pa neki i jesu. Tko može išta priupitati Joela Osteena (tada bez propovjedničkog iskustva) kome je tata John u *amanet* ostavio Lakewood Church koju je osnovao, a koja je pod sinovljevim

vodstvom narasla na 30000 posjetitelja, postajući najveća crkva u Americi. Zato si dotični može priuštiti da uopće, ili vrlo rijetko, spominje riječ „grijev“. Mala žrtva za veliki uspjeh.

Statistika je moćna, daje ti nebrojene mogućnosti izbora, a najvažnije, zatvara usta kritičarima. Kako da na odgovornost pozovemo notornog Jose Louis De Jesus Mirandu, osnivača i vođu crkve Creciendo En Gracia (Rast u milosti) iz Miamijsa, koja broji 100 000 članova, koja ima 225 radio programa, dvadesetčetverosatnu satelitsku pokrivenost, 300 obrazovnih centara u 52 zemlje širom svijeta? Vizija mu je i milionsko članstvo. Vozni park mu čine blindirani BMWi, u igri su tjelohranitelji, neprobojni prsluci koje nosi i ostala scenografija nedodirljivih. Za logiku tipa „dobra statistika *ergo* Božja naklonost“, trebalo bi biti irelevantno to što on naučava da grijeh ne postoji, da je đavao uništen i da za izabranike Božje ne postoji pakao. I još jedna sitnica. Miranda se proglasio utjelovljenim Bogom.

Gdje je, onda u svemu tome Božja slava? Kako gdje? Pa u crkvama širom svijeta, svake nedjelje, izražena kroz nekoliko pjesmica i par glasnih „aleluja“.

Goran Punda

Pastor Evanđeoske pentekostne crkve Jelenovac, Zagreb